

Jestliže žal. úřad podle řečeného svého zjištění, kterým jest vázán i nss podle § 6 odst. 1 zák. o ss, dospěl k závěru, že firma při nepřihlašování zaměstnanců, o něž jde, jednala bezelstně a vyloučil takto její dolosnost, která jest nezbytným zákonným předpokladem pro mimořádnou desítiletou lhůtu promlčecí pro nárok pojišťovny na vyměření pojistného až do jejího uplynutí, pak nelze shledati nař. rozhodnutí ani vadným ani nezákonným.

Co se týče konečně námitky přerušení promlčení ve smyslu § 177 zák. o soc. poj., neuznal ji žal. úřad důvodnou vycházející z právního názoru, že pojištění podle tohoto zák. jest individuálním, takže může nastati jen činem, jenž má za účel vyměřiti pojistné v příčině určitého zaměstnance, dověděl-li se o něm zaměstnavatel. Tento právní názor je správný a ve shodě s ustanovením § 177 cit. zák. Z něho pak plyne, že revisi vykonanou v r. 1929 v lesním hospodářství zúčastněné firmy, o kterou pojišťovna jediné opírala a opírá námitku přerušení promlčení v příčině polnohospodářských zaměstnanců firmy, není možno pokládati za čin, který by byl po zákonu s to, aby přerušil promlčení pojistného za tyto zaměstnance, o něž tu jde.

Č. 11.683.

Zaměstnanci veřejní: Náhrada nábytečného podle dvor. dekretu z r. 1804 podléhá preklusi podle § 151 odst. 6 plat. zák.

(Nález ze dne 19. ledna 1935 č. 1463/33.)

Prejudikatura: Boh. A 7743/28, 7860/29, 9703/32.

Věc: Viktor V. z Užhorodě proti ministerstvu financí o stěhovací výlohy.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem hlav. fin. ředitelství v Užhorodě ze 7. prosince 1926 pověřen byl st-l, fin. tajemník a přednosta fin. ředitelství v R., správou finančního ředitelství v Ch., a účtoval z tohoto důvodu po nastoupení služby v Ch. cestovním deníkem z 12. ledna 1927 stěhovací výlohy, které dne 15. února 1927 doplnil uplatněním náhrady za nábytek ve výši 3měsíčního platu do pense započítatelného po 2.399 Kč, úhrnem 7.197 Kč. Opatřením hlav. fin. ředitelství v Užhorodě z 2. března 1927 přiznána byla st-li jím žádaná náhrada skutečných výloh stěhovacích, nebyla mu však přiznána náhrada ve výši tříměsíčního služného. Do úpravy nahlédl st-l dne 10. března 1927, nepodal však opravných prostředků.

Podáním z 1. března 1932 uplatnil dodatečně nárok na náhradu stěhovacích výloh za přesázku z R. do Ch. ve výši tříměsíčního služného 6. platové stupnice, stupně d) částkou 4.950 Kč, uváděje, že požadovaná částka není vázána promlčecí lhůtou stanovenou §em 151 plat. zák. č. 103/1926 Sb., jelikož nejde o služební platy.

Žádání tomuto nevyhovělo hlav. fin. ředitelství v Užhorodě výměrem z 10. června 1932 z důvodu, že při úpravě účtu st-lova z 12. ledna 1927,

pokud se týče dodatku k němu z 15. února 1927, přiznána byla st-li náhrada skutečných výloh stěhovacích podle usnesení min. rady z 22. prosince 1920 (Zásady pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců v Podk. Rusi), poněvadž úředník na Podk. Rusi, přeložený na jiné místo služební, má nárok na náhradu stěhovacích výloh buďto podle stěhovacího normálu z r. 1804, nebo podle usnesení min. rady z 22. prosince 1920, nikoliv však podle obou těchto předpisů vedle sebe. O této úpravě byl st-l podle dalších vývodů cit. výměru z 10. června 1932 vyrozuměn 10. března 1927 a měl tedy, pokud nebyl s úpravou účtu spokojen, do 15 dnů se odvolati k min. fin. (odst. 2 § 151 plat. zák.). Poněvadž tak st-l v předepsané lhůtě neučinil a nárok na rozdíl mezi skutečnými výlohami a t. zv. nábytečným uplatňuje teprve žádostí z 1. března 1932, t. j. po uplynutí nejen 15denní lhůty odvolací, ale i po uplynutí tříleté lhůty stanovené pro uplatnění nároku na nedoplatky na služební příjmy, zamítá hlav. fin. ředitelství žádost jeho vzhledem k ustanovení odst. 6 § 151 plat. zák. K názoru st-le, že vznesený jím nárok není vázán lhůtou stanovenou v § 151 plat. zák. a tudíž že není promlčen, poukázalo hlav. fin. ředitelství na ustálenou již opačnou judikaturu nss-u (na př. Boh. A 7743/28, 7860/29 atd.). Současně byl ve výměru tom st-l upozorněn, že z tohoto rozhodnutí může se podle § 151 plat. zák. do 15 dnů odvolati k min. fin.

Z výměru toho podal st-l odvolání z 9. července 1932, jež min. fin. zamítlo nař. výnosem z důvodů uvedených v napadnutém vynesení hlav. fin. ředitelství v Užhorodě z 10. června 1932.

Nss uvážil o stížnosti toto:

Žal. úřad zamítl žádání st-lovo jednak proto, že původní úprava stěhovacích výloh nabyla moci práva, nevyvodil však z tohoto stanoviska důsledků, totiž neodmítl žádání z důvodů formálních, nýbrž posoudil věc meritorně s hlediska § 151 plat. zák. Může proto i nss nař. rozhodnutí přezkoumati s tohoto meritorního hlediska. — — —

V daném případě jde o uplatnění nároku na stěhovací výlohy a sice tak zvaného nábytečného ve smyslu dekretu z roku 1804. A tu vyslovil nss již v nál. Boh. A 7743/29 a 9703/32 právní názor, že ke služebním příjmům ve smyslu § 151 plat. zák. č. 103/1926 Sb. náleží i příjmy z titulu náhrady služebních výloh podle § 147 plat. zák., a že i stěhovací výlohy jsou služebním příjmem ve smyslu § 151 plat. zák. č. 103/1926 Sb.

Od tohoto právního názoru nemohl nss ustoupiti ani na námět stížnosti, opřený o § 10 plat. zák., ježto předpis tento stanoví, že služební plat úřednický se skládá ze služného, činovného a výchovného a tudíž dává definici toho, co zákon platový vyrozumívá pod pojmem »služební plat úřednický« ve smyslu části první, dílu I. plat. zák. Že pak »služební plat úřednický« podle § 10 plat. zák. patří mezi služební příjmy ve smyslu § 151 plat. zák., to plyne z důvodové zprávy k plat. zák. strana 119, tisk č. 100 z roku 1926 poslanecké sněmovny N. S. Č. R. a konečně i z přirozeného významu těchto příjmů. To ostatně stížnost sama nepopírá. Z předpisu § 10 plat. zák. nelze však nijak dospěti k tomu, že by pod pojem »služební příjmy« ve smyslu § 151 plat. zák. nespadaly vedle služebního platu úřednického podle § 10 plat. zák. i jiné majetkové

hodnoty, jež státní zaměstnanec z titulu svého služebního poměru od státu přijímá.

Též poukaz stížnosti na ustanovení § 140 odst. 5 plat. zák. selhává. Předpis tento stanoví, že zaměstnanci (a tedy zřejmě oni v § 3 plat. zák. uvedení) jsou osvobozeni od povinnosti platiti taxy a poplatky z propůjčení služebního místa a kolkové poplatky z kvitancí na předem stanovené stálé služební příjmy. Mluví-li však předpis ten o »předem stanovených stálých služebních příjmech«, tu plyne z toho zřejmě, že zákonodárce chce služební příjmy takto charakterisované lišiti od »služebních příjmů předem nestanovených, nestálých« a že tedy rozeznává dva druhy příjmů, z nichž jen »služební příjmy předem stanovené, stálé« osvobozuje od poplatků tam uvedených. Z této normace nelze však dospěti k úsudku, že by nebyly oba druhy příjmů služebních služebními příjmy podle § 151 plat. zák., když oba druhy služebních příjmů jsou majetkovými hodnotami prýstícími z téhož služebního poměru zaměstnance ke státu.

Též dovolávání se § 140 odst. 6 plat. zák. nemůže přivoditi příznivější výsledek stížnosti. Předpis tento stanoví, že zaměstnanci, to jest tedy státní zaměstnanci ve smyslu § 3 plat. zák., jsou povinni platiti ze svého daň z příjmu, připadající na jejich služební příjmy. Předpis tento tedy normuje, že zaměstnanci jsou zásadně povinni platiti daň z příjmu, a to ze svého, od kteréžto povinnosti osvobozuje kategorie státních zaměstnanců, uvedených ve druhé větě odst. 6 § 140 plat. zák. K výkladu tohoto ustanovení odst. 6 věty první § 140 plat. zák. dovolává se stížnost ustanovení § 11 odst. 2 zák. č. 76/1927 Sb. o přímých daních a prov. vl. nař., patrně č. 97/1927 Sb., podle nichž náhrada služebních výdajů není důchodem podrobeným dani. Ustanovení zák. č. 76/1927 Sb. a vl. nař. č. 97/1927 Sb. nemůže se stížnost důvodně dovolávati, ježto účelem předpisu § 11 odst. 1 a 3 ve spojení s odst. 2 zák. č. 76/1927 Sb. jest zřejmě zjistiti základnu pro vyměření daně důchodové, ke kterémužto základu se dospívá jednak přihlédnutím k určitým položkám sčítacím, jednak k položkám odečítacím. Z normace odst. 2 věty první § 11 zák. č. 76/1927 Sb. nelze však dospěti k úsudku, že by i náhrada služebních výloh nebyla služebním příjmem, když již věta druhá odst. 2 § 11 zák. č. 76/1927 Sb. mluví, že, jsou-li služební požitky — podle nové terminologie plat. zák. tedy služební příjmy — určeny na částečnou úhradu výdajů vyžadovaných službou, odečte se od nich, to jest zřejmě od služebních požitků (příjmů), služební náklad skutečně z nich zapravený, a tedy i náhradu služebních výloh čítá zásadně pod služební požitky či nyní služební příjmy. Naproti tomu předpis § 151 plat. zák. č. 103/1926 Sb. má za účel řízení o opravě nesprávné výměry nebo výplaty služebních příjmů a tedy předmět docela jiný.

Z vývodů těchto plyne, že i na daný případ jest použití ustanovení § 151 plat. zák. č. 103/1926 Sb. a obzvláště ustanovení § 151 odst. 6 plat. zák. Přeložení st-lovo provedeno bylo koncem prosince 1927, st-l však svůj dodatečný nárok na nábytečné uplatnil teprve podáním ze dne 1. března 1932, a tedy dávno po uplynutí tříleté preklusivní lhůty § 151 odst. 6 plat. zák.